

**Bergens
Bedrøvelige
Jammer-Stand
Beklages
Over
Den Store
Ildebrand,
Som**

**Natten imellem den 23 og 24 Julii
1756 paakom, hvorved 1660 Huuse af de
fornemste, foruden Nye-Kirken, Toldboden
og St.Povels Kirke ere lagde i Aske, med
mangfoldige Søe-Boder og Kieldre fra
Torvet til yderste Nord-Næs;
Bergens Indvaanere til vedbørlig
Eftertanke om Guds retfærdige Vrede og Straf,
Sangviis forfattet under den Melodie:
Min elskelig Tilhører, etc.**

**Trøkt i Trondhiem efter det i Bergen trøkte
Exemplar.**

Bedrøvelige Tider!
Bedrøvet Dag og Stund!
Vi arme Synd're slider,
O GUD! dog din Miskund
Den spart har os endnu
til Boed, til Tak, til Taarer;
Men Bergen kom ihu!

2. At naar August vi skriver.
Den Sex og Tyvende,
Da Fem Aar rigtig bliver,
Du HERrens Straf fik see:

Men Bergen! den er glemt,
Tillige dit Tak-Offer;
Thi har GUD Straf end giemt.

3. Og viser større Prøver,
Dig selv til Last og Vee,
Fordi du lunken tøver
Med din Omvendelse;
Men Bergen! er sligt ret?
At se GUds Varsels Domme
Og Bedring dog saa slet.

4. Exempler dig ey fattes
Fra Lissabon og fleer
Af Stæder, som kand skattes,
Og prægtige var meer,
End ringe Bergen dig,
Er de ey lagt i Grunde?
GUD har dog været slig,

5. Sig over dig forbarmet,
Saa du har været tryg,
Og Faderlig omarmet,
Skjønt du har vendt ham Ryg,
Dig viist er HERrens Riis,
Ach! lad dig deraf bedre
Og bliv dog engang viis.

6. Da vi skrev Tre og Tyvend'
Nu sidst in Julio,
En Grusom Ild kom flyvend'
Ifra en Bagers Boe,
Som paa Strand-Gaden var,
Og Byens kjerne giorde

Elendig, blot og bar.

7. Thi Sexten hundred' Huuse
og sexti end dertil,
De bleve snart confuuse,
hver Siæl deri Huusvild,
Fra Fredags Natten hen,
Til anden Dagens Aften,
Var ey en Spon igien.

8. Den Skønne stor Strand-Gade,
hvor største Handel var,
I Boder og Kramlade,
Med all slags Vahrer rar,
Fra Torv til Norder-Næs,
Ved HErrens Vredes Lue
Opbrandt som Høe og Græs.

9. Søe-Boder som afbrændte
med kieldre over all,
Af dem man ey kand hente
Et vist Summarisk Tall,
Men Skaden større var,
End som den kand beskrives,
Thi den var uskatbar.

10. I det, ar Livs Producter
af Korne-Vahrer, Salt,
Med fleere herlig Frugter,
Opbrændte over alt,
Saa Dyr-Tiid rammer med;
GUD see til vor Elende!
Paa dette øde Stæd.

11. Men hvad Aarsag til dette
Er and't end Syndens Ild?
GUD bør jo med all Rette
Os være heel ubliid,
Fordi han daglig seer,
Vi Synd til Synden legger,
Og ingen Bedring skeer.

12. Vi merkte HErrens Vrede,
Den over os var svar,
Thi Torden, Lyn-Ilds heede
Tillige hørtes klar,
Saa Elementerne
Sig vilde sammenstøde
Vor Undergang at see.

13. Men GUD udaf det høye
medynksom til os saae,
Hans naades milde Øye
Siæl, Legem vogtet paa,
Skjønt Huus og Gids opbrandt,
Dog HErren vilde være
vor Skiold og faste Pant.

14. Og vil herefter være
Vor hielpere igien,
Naar vi ikkun vil lære
At søge til ham hen,
Med den forlorne Søn
I Troen os nedkaste
med Anger, Suk og Bøn.

15. Dertil har vi Aarsage,
Ja kraftig end og stor,

Vi maa os ræt beklage
Paa denne usle Jord,
at vi saa syndig var,
og vagte GUD til Vrede,
han gjorde os saa bar.

16. Thi vi har ikke tænket
Paa Næstens Trang og Nød,
Den Tørstige ey skienket,
Ey givet hungrig Brød,
Den Nøgne viiset ud,
Saa vi har plat forgjettet
GUDS reene Ord og Bud.

17. Og tvert imod os sølet
I Overdaad og Pragt,
En andens Trang ey følet,
og stoelet paa vor Magt;
hvorfor GUD vredes maae,
med Plager os hiemsøge,
Paa det vi skal forstaae,

18. Hvor syndig all vor Handel
har været hidintil,
hvor slem all vores Vandel,
Det GUD nu viise vil,
Og gaaer det ey enhver
Alvorligen til Hierte,
Da værre dem da skeer.

19. Thi jordisk Ild at skue,
Den engang overgaar,
Men Helveds Ild og Lue
Den aldrig Ende faar!

I Tiden dig bered,
at du i Evigheden
Undgaar sligt Pine-Sted.

20. Har du i Vellyst Dage
Guds Ord ey passet paa,
Saa lad Guds Straf og Plage
herefter dig formaae,
At skye all hovmod, Pragt,
Alt Verdsligt at foragte,
Og Himlen eftertragt.

21. Da havt har nu Exempler,
At Verdsligt Gods forgaar,
GUDs Huus og Hellig Templer,
De ey engang bestaar;
Nye-Kirken i sin Floer,
Som deylig var og prægtig,
Er nu til Gruus og Jord.

22. Sanct Povels og tillige
Blev lagt i Aske med,
Ei kand jo ey udsige
All vor Elendighed,
Toldboden borte er,
Kort sagt: det er umueligt
at Tegne hvert i sær.

23. Nok er det: Bergen misted
Sin beste Kierne hen,
og har den Skiebne fristet,
som neppe nogens Pen,
Tilfulde skrive kand,
Thi meer end vi kand slutte

Gik i den Oldebrand.

24. Mærkværdig dog bør skrives,
midt udi Ildens Nød,
At Betlehem, som gives
Navn af, hvor Christ blev fød,
Uskad den stod til Prov,
GUD vil et Bethel have,
At brede ud sin Lov.

25. Fem Huuse smaa desuden,
fik Ilden ey til Priis,
Men af Guds haand forbuden,
Som og er fast Beviis
Paa Guds Allmægtighed,
Da mange andre større
Ynkwardig brændte ned.

26. Hvor mange maa nu vanke,
at søge Huuse-Lye,
hvor smaalig maa de sanke
Sit Brød i denne Bye,
Vor Vinter-Proviant
af alle slags Madvahre
med Boder alt opbrandt.

27. Saa Nød og Jammer rekker
hinanden her sin haand,
Som hen til mange strækker,
GUD med sin hellig Aand!
Os give kraftig Trøst,
at han os haver saaret,
Selv læge vil vor Brøst.

28. Enhver, som GUD bevaret
Fra Ildens Nød den Gang,
Og Faderligen sparet ,
Tænk paa din Næstes Trang!
Din Dyd og Deylighed,
Den sparte dig slet ikke,
Men Herrens Miskundhed.

29. Fald ind i JESu Arme,
Endnu er Naadens Tid,
Veed han sig vil forbarme,
Anvend saa al din Flid,
At gjøre Pligt og Boed,
Saa skal du end besinde,
GUD naadig er og god.

30. Er du bestæd i Jammer,
og i bedrøvet Nød,
Tænk HERrens Forraads-Kammer,
Det mangler aldrig Brød,
Dit Haab paa hannem sæt;
Den som paa HERren haaber,
Han bliver ey forgiet.

31. O Bergen! nu ey meere
Er dig at skrive til,
Din Sorg at condolere,
Til sidst jeg hermed vil,
Og ønske du ey meer,
Al Ild og anden Fare,
I dine Dager seer.

32. Saa længe GUD behager,
At du endnu skal staa,

I alle dine Dager,
Lad være din Attraa,
At holde JEsu fast,
Saa er du frie for Fare,
om heele Verden brast.

33. Hermed vil jeg befalle
Dig himlens Varetægt,
GUD trøste hver og alle!
GUD signe hver en Slægt!
GUD staa nu med dig bi!
GUD reyse Zions Muure
Og fra Ulykke fri!

34. GUD med din Engle-Skare
En Borg om Kongen slaa!
Hans Land fra all slags Fare
I Fred og Floer lad staa!
Forbyd Pest, Dyr-Tid, Krig!
Bred over Kongens Lande
Din Guddoms Naade-Flig!

35. Vor Konning og vor Dronning,
GUD for dit Ansigt sæt!
Med Himmel Velstands-honning
I mange Aar Dem mæt!
Lad FRIDRICH Frede-riig
I all sin Tid florere,
Og vogtes udaf Dig!

36. Vor Begge Printzer høye,
Princesser dyrebar,
Som Øyesteen i Øye
GUD ogsaa selv bevar!

All Kongens Byrd og Æt
Velsigne allesammen,
Ey nogen een forgiæt!

37. Alle Kongens Raad raadføre
I deres Gierninger,
Og alt hvad de skal giøre.
At Kongens Beste skeer,
Hans Magt til Lands og Vands,
Du allentid bekrone
Med Fredens Olie-Krands!

38. All Øvrighed tillige
Af Geistlig, Verdslig Stand,
Som byde har og sige,
Velsigne hver en Mand;
Og er her nogen glemt,
Da Herre! Glem dem ikke,
Alt Godt til hver hav glemt!

39. Giv Frugtbarhed af Landet,
At føden vi kand faae!
Velsignelse af Vandet
For os og lad tilgaae!
Skibsfarten trives lad!
Og handelen florere
I Bergens Handels-Stad!

40. I sær naar vi skal drage
Fra denne Jammer-Dal,
Gid samtlig vi maa tage
Vort Huus i Himlens Sal!
Saa er vi sikker giemt,
Og Verdens usle Møye

Aldeeles er forglemt.